

St.prp. nr. 75

(2007–2008)

Om samtykke til godkjennelse av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet)

*Tilråddning fra Utenriksdepartementet av 27. juni 2008,
godkjent i statsråd samme dag.
(Regjeringen Stoltenberg II)*

1 Innledning

EØS-komiteen besluttet i møte 28. september 2007 å innlemme europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet) i EØS-avtalens vedlegg XX (Miljø).

Vanndirektivet har blant annet som hovedformål å forebygge ytterligere forringelse og å beskytte og forbedre tilstanden i ferskvann, grunnvann og kystnære områder i Europa. Direktivet skal også fremme bærekraftig bruk av vann basert på langsiktig beskyttelse av tilgjengelige vannressurser.

I alt 19 vannrelaterte direktiver og forordninger ble lagt under rammedirektivet. Direktivet fastsetter ambisiøse miljømål og må betraktes som et meget sentralt miljødirektiv.

Som følge av forhandlinger mellom EFTA-statene og EU, ble direktivet først behandlet av EØS-komiteen 28. september 2007. Fra norsk side ble det lagt til grunn at EØS-komiteens beslutning vil ha økonomiske konsekvenser, og det ble derfor tatt forbehold om Stortingets samtykke til etterføl-

gende godkjennelse i samsvar med Grunnloven § 26, annet ledd.

EØS-komiteens beslutning og en fremforhandlet felleserklæring i uoffisiell norsk oversettelse følger som trykte vedlegg til proposisjonen.

Direktivet, 2000/60/EF følger som uttrykt vedlegg og finnes på <http://www.regjeringen.no/nb/dep/ud/dok/regpubl/stprp>.

Direktivet er allerede gjennomført i norsk rett ved forskrift om rammer for vannforvaltning av 15. desember 2006 (vannforskriften) som trådte i kraft 1. januar 2007. Forskriften følger som uttrykt vedlegg og finnes på <http://www.lovdata.no/cgi-wift/ldles?doc=/sf/sf/sf-20061215-1446.html>.

2 Generelt om vanndirektivet

EU har over lang tid fremhevet at forvaltningen av vannforekomstene er en av Fellesskapets største utfordringer. I 1995 ble det derfor tatt initiativ til å utvikle en felles politikk og et felles regelverk for beskyttelse og bærekraftig bruk av vannforekomstene. Dette resulterte i Rammedirektivet for vann (vanndirektivet) som ble vedtatt i 2000.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet)

Vanndirektivet skal sikre beskyttelse og fremme bærekraftig bruk av vannforekomstene og vannmiljøet. En rekke direktiver er tidligere fastsatt med dette som formål, og vanndirektivet danner en overbygning for disse.

Direktivet omfatter vassdrag, grunnvann og kystvann ut til én nautisk mil utenfor grunnlinjen. For bestemte miljøgifter, såkalte prioriterte stoffer, gjelder direktivet ut til 12 nautiske mil utenfor grunnlinjen. Landene skal deles inn i vannregioner, og én myndighet skal utpekes som koordineringsansvarlig for gjennomføringen av direktivet i hver region.

I hver vannregion skal det utarbeides en helhetlig forvaltningsplan med tilhørende tiltaksprogram innen 2009. Tiltak skal iverksettes for å oppnå minst «god kjemisk tilstand», og «god økologisk tilstand» eventuelt «godt økologisk potensial», i vannforekomstene innen 2015. Der målet allerede er nådd skal miljøkvaliteten ikke forringes.

Vannforekomster som er sterkt preget av samfunnsnyttig virksomhet, f.eks. vassdrag utbygd til vannkraftformål, havner og kanaler, kan defineres som sterkt modifiserte. I slike tilfelle gjelder mindre strenge krav til økologisk tilstand, såkalt godt økologisk potensial.

Dersom det vil være umulig eller uforholdsmessig kostnadskrevende å nå målet om god tilstand eller godt potensial, er det vedtatt unntaksregler som gir mulighet for utsatt måloppnåelse eller mindre strenge miljømål.

Ny aktivitet eller nye inngrep kan gjennomføres selv om dette medfører at miljømålene ikke nås eller at tilstanden forringes. Forutsetningen er at samfunnsnyttien er større enn tapet av miljøkvalitet, og at det er vurdert avbøtende tiltak etter nærmere angitte kriterier.

Direktivet skal også beskytte vannmiljøet mot forurensning fra bestemte miljøgifter. Såkalte prioriterte stoffer skal gradvis reduseres og bruk av nærmere definerte farlige stoffer skal opphøre innen 20 år.

Som grunnlag for arbeidet med forvaltningsplan og tiltaksprogram skal miljøtilstanden i vannforekomstene klassifiseres, og det skal gjennomføres nærmere spesifisert overvåking av tilstanden i representative vannforekomster. Forvaltningsplanene og tiltaksprogrammene skal rulleres og oppdateres hvert sjette år.

Alle interessenter skal gis mulighet til å delta aktivt i gjennomføringen av direktivet. Høring med minst seks måneders høringsfrist skal gjennomføres på flere stadier. På forespørsel skal det gis tilgang til bakgrunnsdokumenter og opplysninger som brukes i planarbeidet.

Det pågår et kontinuerlig samarbeid om harmonisering og operasjonalisering av vanndirektivet gjennom en felles europeisk gjennomføringsstrategi. Dette er et uformelt samarbeid mellom EØS-landene, og Norge deltar fullt ut i dette arbeidet.

Direktivet forutsetter at grensekryssende vassdrag skal forvaltes i felleskap av de berørte landene. For Norges del vil dette stille krav til nært samarbeid med Sverige og Finland.

3 Om beslutningen i EØS-komiteen

EØS-komiteen vedtok 28. september 2007 i beslutning nr. 125/2007 at vedlegg XX, Miljø, til EØS-avtalen skal endres ved innlemmelse av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet).

EØS-komiteens beslutning nr. 125/2007 inneholder en fortale og 4 artikler. I innledningen blir det vist til EØS-avtalen, og særlig til artikkel 98, som gjør det mulig å endre vedleggene til avtalen gjennom beslutning i EØS-komiteen.

3.1 Tilpasningsteksten

Artikkel 1 i EØS-komiteens beslutning inneholder en *tilpasningstekst* som viser til noen nærmere angitte datterdirektiver under vanndirektivet som ikke er EØS-relevante og som dermed ikke faller inn under gjennomføringen av direktivet for EØS/EFTA-statenes del. Tilpasningsteksten viser også til at de fleste av direktivets frister skal løpe fra dato for ikrafttreddelsen av EØS-komiteens beslutning, og ikke fra dato for ikrafttreddelsen av direktivet i EU.

3.2 Felleserklæringen

Som del av EØS-komiteens beslutning er det avgitt en *felleserklæring* mellom EFTA-statene og EU. Erklæringen presiserer at vanndirektivet er et fleksibelt instrument som tar hensyn til regionale forskjeller i europeisk vannforvaltning.

4 Særlig om nasjonale gjennomføringstiltak

4.1 Innledning

Gjennomføringen av direktivet vil være krevende og forutsetter en betydelig innsats på flere områ-

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet)

der. Samlet sett skal dette bidra vesentlig til en helhetlig vannforvaltning. Det vises til den videre fremstillingen av dette.

4.2 Økte krav til vannovervåking

Direktivet stiller store krav til kunnskap om tilstanden i vannforekomstene. Dette innebærer blant annet at tilstanden i vannforekomstene skal være karakterisert etter nærmere angitte kriterier senest fire år etter innlemmelsen i EØS-avtalen. Norge har allerede gjennomført en betydelig del av dette arbeidet.

Vanndirektivet stiller videre detaljerte og omfattende krav til omfang og kvalitetselementer for den vannrelaterte overvåkingen. En forsterket overvåking av vannforekomstene i Norge vil innebære at:

Basisovervåkingen må gjennomføres for å fastslå miljøtilstanden for ulike vanntyper, for å følge langsiktige endringer i denne tilstanden og for å dokumentere endringer som følge av menneskelig virksomhet. Denne overvåkingen skal også dekke lite påvirkede områder og påvirkninger som følger av langtransporterte forurensninger.

Tiltaksovervåking må gjennomføres for å fastslå kjemisk og økologisk tilstand der det er fare for at miljømålene ikke nås og for å følge utviklingen og effekten av miljøtiltak. Slik overvåking gir grunnlag for å korrigere eksisterende miljøtiltak og iverksette nye tiltak dersom det viser seg å være nødvendig. Tilstandsovervåkingen inkluderer også såkalt problemkartlegging, det vil si undersøkelser for å bestemme kildene til miljøproblemer.

For drikkevannskilder er det gitt spesifikke overvåkingskrav. Utover dette stilles det også konkrete krav til overvåking av bestemte miljøgifter.

Gitt ikrafttredelse av EØS-komiteens beslutning i 2008, må tilstrekkelig overvåking være på plass i 2014.

Det legges til grunn at store deler av dagens vannovervåking kan fases inn og samordnes med de økte kravene til vannovervåking som følger av vanndirektivet. Enkelte deler av dagens overvåking har imidlertid spesielle formål og kan derfor bare i mindre grad samordnes med de overvåkingskrav som følger av vanndirektivet. Dette gjelder blant annet der Norge har andre internasjonale forpliktelser, som for eksempel FNs arbeid med langtransporterte luftforurensninger (hovedsakelig sur nedbør) og deler av det marine samarbeidet (OSPAR).

Norge samarbeider også med blant annet Sverige, Finland, Skottland og Irland om fastsettelse og overvåking av referansetilstander for felles

vanntyper. Referansetilstander er viktig, da miljømålene for hver vanntype defineres i lys av denne. Dette samarbeidet vil være sentralt og over tid gi betydelige samordningsgevinster.

4.3 Økte krav til forskning og utvikling (FOU)

Utvikling av økologiske klassifiseringssystemer

En mer kunnskapsbasert forvaltning gjør det nødvendig å utvikle metoder og systemer som sikrer at det kan fastsettes konkrete og riktige miljømål for vannforekomstene. Utvikling av klassifiseringssystemer er en av de mest sentrale utfordringene i denne sammenheng. Det er disse systemene som definerer overvåkingsparametere og kvalitetsklasser for de ulike vanntypene, deriblant kvalitetsklassen «god tilstand» som er det generelle miljømålet i vanndirektivet.

Vanndirektivet forutsetter at miljøtilstanden og miljømålene skal fastsettes på en sammenlignbar måte i hele Europa gjennom såkalt interkalibrering. Utvikling av norske klassifiseringssystemer har pågått i flere år. Det gjenstår imidlertid mye arbeid før et tilfredsstillende system er på plass, blant annet omkring særnorske vanntyper. Det er også behov for ny teknologi for å sikre effektiv og tilfredsstillende innsamling av informasjon om de økologiske kvalitetselementene som inngår i klassifiseringssystemene.

Utvikling av kostnadseffektive miljøforbedrende tiltak

Det gjøres i dag en betydelig innsats knyttet til utvikling og oppfølging av vannmiljøtiltak. Arbeidet inngår i den ordinære vannforvaltningen og er basert på de ulike sektorenes miljøansvar. Disse aktivitetene vil gi nyttige bidrag til det videre arbeidet med tiltaksprogrammer i tråd med kravene i vanndirektivet.

For de fleste kvalitetselementer, påvirkningstyper og vanntyper vil det imidlertid være nødvendig å styrke forvaltningskunnskapen om sammenhenger mellom påvirkninger og økologiske effekter. Det er nødvendig å videreutvikle dagens kunnskap, verktøy og datamodeller, for med større presisjon å kunne forutsi hva som vil bli virkningen av ulike miljøtiltak. Dette for enklere å finne fram til de mest kostnadseffektive løsningene.

Videreutvikling av det kartbaserte systemet Vann-Nett

Direktivets krav til medvirkning, muligheter for innsyn og lokal deltakelse i planprosessene utløser

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet)

økt behov for lett tilgjengelig informasjon om vannforekomstene gjennom bruk av Internett.

Det kartbaserte dataverktøyet Vann-Nett er en felles portal for alle som er involvert i vannforvaltningen i Norge. IKT-verktøyet henter all relevant informasjon fra involverte aktører og gjør den tilgjengelig på en brukervennlig måte.

I tillegg til å vise påvirkninger, overvåkingsresultater og miljøtilstand, skal Vann-Nett levere statistikkrapporter og resultater fra vanddirektivarbeidet som grunnlag for den formelle rapporteringen til EU. Vann-Nett vil også være et viktig verktøy for samordning av forvaltningen av vassdrag i grenseområdene mot Sverige og Finland.

4.4 Styret for valtningsinnsats

4.4.1 Statlige forvaltningsmyndigheter

Miljøverndepartementet har det nasjonale koordineringsansvaret for gjennomføring av vanddirektivet i Norge. Flere departementer er involvert i det formelle og faglige arbeidet knyttet til denne gjennomføringen. Miljøverndepartementet har også ansvaret for Norges rapportering til ESA.

Norge er, i følge vannforskriften, delt inn i ni vannregioner med én fylkesmann som vannregionmyndighet i hver vannregion. Avgrensningen av vannregionene er basert på naturfaglige kriterier og tar utgangspunkt i hele nedbørfelt med tilhørende kystsoner. I tillegg er det lagt vekt på administrative hensyn, herunder hensynet til effektiv bruk av kompetanse hos alle berørte myndigheter.

Vanddirektivet stiller krav til metodisk identifi-sering, planlegging og samordnet gjennomføring av tiltak. Dette innebærer betydelige kapasitets- og kompetansemessige utfordringer for statlige forvaltningsmyndigheter på nasjonalt og regionalt nivå.

For å oppfylle miljømålene skal det i hver vannregion utarbeides en sektorovergripende forvaltningsplan med et tilhørende tiltaksprogram. Tiltaksprogrammet skal redegjøre for tiltak for å nå miljømålene og vil vanligvis ha to nivåer: Ett som er fremtidsrettet og som gir retningslinjer for ansvarlige myndigheters videre arbeid og ett som beskriver allerede vedtatte tiltak. Forvaltningsplan og tiltaksprogram skal rulleres og oppdateres hvert sjette år.

Som grunnlag for arbeidet med forvaltningsplan og tiltaksprogram stiller forskriften krav om at den økologiske tilstanden i vannforekomstene skal overvåkes og klassifiseres. Sektormyndigheter, fylkeskommuner og kommuner har innenfor sine ansvarsområder ansvaret for å utrede forslag til typer tiltak samt premissene for fastsettelse av mil-

jøml. Den myndighet som har ansvaret for å treffe vedtak om tiltak blir således også den sentrale premissleverandør innenfor sitt ansvarsområde ved utarbeidelse av planer og programmer etter forskriften.

Endelig beslutning om gjennomføring av tiltak vil skje i etterkant av vedtatt forvaltningsplan og tas på vanlig måte av ansvarlig myndighet etter relevant lovgivning. Vedtatt forvaltningsplan vil ikke ha et slikt detaljeringsnivå at skjønnsrommet for sektormyndighetene i forhold til det enkelte tiltak blir vesentlig redusert. Forvaltningsplanen vedtas av fylkestingene og godkjennes av Kongen i statsråd.

Forskriften legger grunnlaget for nært samarbeid og målrettet og samordnet innsats på tvers av sektorene. Berørte myndigheters ansvar for lovverk og virkemidler ligger fast i tråd med eksisterende ansvarsfordeling. Gjennomføringen forutsetter derfor et utstrakt samarbeid mellom en rekke berørte myndigheter på alle nivåer i forvaltningen. Hjemlene for å gjennomføre de miljøforbedrende tiltakene som direktivet krever er nedfelt i eksisterende lovgivning.

Gjennom vannforskriften er vannregionmyndighetene pålagt nye og omfattende arbeidsoppgaver. Dette blant annet gjennom koordinering av arbeidet med forvaltningsplaner og tiltaksprogrammer. Kravene til aktiv medvirkning og samordning krever også betydelige ressurser. Dette skal skje i nært samarbeid med et vannregionutvalg, der berørte myndigheter på regionalt og lokalt nivå deltar. I tilknytning til vannregionutvalget skal det også opprettes en referansegruppe der rettighetshavere og private og allmenne brukerinteresser kan delta.

For nasjonale myndigheter er det også nødvendig å delta i den europeiske prosessen med videreutvikling av en felles strategi for å sikre at norske interesser blir ivaretatt.

4.4.2 Kommunene

Kommunene er tillagt hovedansvaret for samordnet planlegging gjennom plan- og bygningsloven. Kommunene er også hovedaktør som drikkevannsansvarlige og eiere av avløps- og rensesystemene, samt ansvarlig for overvannshåndteringen. Samtidig er de utøvende myndighet på en rekke områder, eksempelvis innen landbruksforvaltning og forurensning, og de er representert i Vannregionutvalget. Kommunene vil således være sterkt involvert og i mange tilfeller prosessdrivende for arbeidet i vannområdene. Kommunene besitter ofte førstehåndskunnskap om vannforekomstenes tilstand og påvirkninger, og har derfor en viktig

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet)

rolle i den videre karakteriseringen av vannforekomstene. En viktig oppgave for kommunene vil være knyttet til den lokale tiltaksanalysen, og deretter oppfølging i form av gjennomføring av miljøtiltak innenfor eget ansvarsområde.

4.5 Kostnadseffektiv gjennomføring av miljøtiltak

Gitt at EØS-komiteens beslutning trer i kraft i 2008 skal Norge ha på plass tiltaksprogrammer i 2017 og miljøtiltak skal iverksettes i perioden 2018 til 2020. Dette for å nå miljømålene som direktivet fastsetter innen 2023.

Direktivet legger til grunn at det kan gis utsettelse eller fastsettes mindre strenge miljømål hvis den samfunnsøkonomiske kostnaden ved å gjennomføre miljøtiltakene vurderes som uforholdsmessig høy. Dette må imidlertid dokumenteres og skal fremgå av forvaltningsplanen som skal revideres hvert sjette år.

5 Økonomiske og administrative konsekvenser

5.1 Innledning

Det er ved flere anledninger foretatt vurderinger og analyser av de økonomiske konsekvensene ved gjennomføring av vanndirektivet. Blant annet ble det foretatt en samlet gjennomgang av disse konsekvensene forut for fastsettelsen av vannforskriften i 2006. Det er nå foretatt en ny gjennomgang av de samlede økonomiske konsekvensene.

De økonomiske konsekvensene kan vanskelig forhåndsregnes helt konkret. Dette særlig fordi mange av kravene og aktivitetene som utløses av direktivet, strekker seg over et langt tidsrom. Det er heller ikke enkelt å skille klart mellom tiltak som utløses av direktivet og tiltak som uansett ville blitt gjennomført som del av den ordinære vannforvaltningen i Norge. Anslagene for de økonomiske konsekvensene må derfor vurderes med jevne mellomrom og justeres over tid. Forslag til konkrete tiltak og utgifter for statlige myndigheter vil bli lagt frem for Stortinget i de årlige statsbudsjettene.

5.2 Vannovervåking

Direktivets krav til vannovervåking vil innebære betydelige økonomiske konsekvenser. Anslag viser at de samlede ressursene til styrket overvåking må trappes opp til et nivå som utgjør 75–90 mill. kr. utover dagens årlige ressursbruk. Av dette utgjør behovet for styrking av basisovervåkingen om lag 55–65 mill. kr. og behovet for styrking av tiltaksovervåkingen om lag 20–25 mill. kr., jf. den nærmere omtalen av dette i avsnittene under.

Ovennevnte innebærer i hovedsak krav til økte statlige bevilgninger, men vil også kreve noe finansiering fra andre ansvarlige aktører. Dersom direktivet blir innlemmet i EØS-avtalen i 2008, må de nødvendige ressursene være på plass i løpet av 2014.

Dagens bevilgningsnivå over statsbudsjettet til vannovervåking i Norge er på om lag 110 mill. kr. årlig. Tabell 5.1 under viser hvordan det årlige bevilgningsnivået fordeler seg mellom de ansvar-

Tabell 5.1 Oversikt over bevilgninger til pågående vannovervåking

Ansvarlig departement	Form for overvåking	Anslag dagens ressursbruk
Miljøverndepartementet	Biologisk mangfold og forurensninger	40 mill. kr
Fiskeri- og kystdepartementet	Generell overvåking (saltholdighet, temperatur, næringssalter, radioaktivitet, plankton, tare m.m. inkl NIFES)	33,5 mill. kr
Olje- og energidepartementet	Hydrologisk stasjonsnett	23,5 mill. kr
Landbruks- og matdepartementet	Jordsmonnsovervåking, avrenning av næringsstoffer og plantevernmidler	5 mill. kr
Olje- og energidepartementet og Nærings- og handelsdepartementet	Grunnvann	4 mill. kr
Nærings- og handelsdepartementet	Avrenning fra nedlagte gruver	1,2 mill. kr
Samferdselsdepartementet	Avrenning fra veier	Inntil 1 mill. kr

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet)

lige departementer. I tillegg kommer overvåking av drikkevannsforekomster (minst 6 mill. kr. årlig), pålagt forurensingsovervåking (ca. 35 mill. kr.), og hydrologisk overvåking som vannkraftregulantenene selv finansierer etter pålegg i konsesjonsvilkårene.

Store deler av dagens vannovervåking som finansieres over statsbudsjettet antas å kunne fases inn og samordnes med de økte kravene som følger av vanndirektivet. I anslagene over de økonomiske konsekvensene av kravene til økt overvåking er alle overskuelige samordningsgevinster innarbeidet. I tillegg vil samarbeid med Sverige, Finland, Skottland og Irland om fastsettelse og overvåking av referansetilstander for felles vann typer gi betydelige samordningsgevinster over tid.

Basisovervåking

Nasjonale myndigheter vil ha finansierings- og gjennomføringsansvaret for basisovervåking i tråd med vanndirektivets krav. Denne skal også dekke lite påvirkede områder og påvirkninger som følger av langtransporterte forurensninger. Foreliggende anslag tilsier at de årlige bevilgningene over statsbudsjettet til nødvendig basisovervåking frem til 2014 må trappes opp til et nivå på om lag 55–65 mill. kr. utover dagens nivå. For perioden etter 2015 er det realistisk å forvente at det årlige økte bevilgningsbehovet reduseres til om lag 30–35 mill. kr pr. år sammenliknet med dagens nivå.

Tiltaksovervåking

Der det er lovhjemmel for å gi pålegg om overvåking, vil deler av finansieringen av tiltaksovervåkingen ivaretas av de som har ansvaret for påvirkningene og gjennomføringen av miljøtiltakene. Dette følger av forurensningsloven og vannressursloven. Det er i dag ikke mulig å fastsette hvordan finansieringen av ressursbehovet knyttet til nødvendig tiltaksovervåking vil fordeles mellom statlige myndigheter og kommunene, eller mellom offentlig og privat virksomhet. Hovedgrunnen er at omfanget av denne overvåkingen vil være direkte knyttet til de miljøtiltakene som skal gjennomføres, noe som vil bli avklart i de kommende tiltaksprogrammene.

Det er vurdert at de totale ressursene til nødvendig tiltaksovervåking frem til 2014 må trappes opp til et nivå på om lag 20–25 mill. kr. utover dagens årlige ressursbruk. Dette ressursbehovet vil delvis måtte dekkes gjennom økte statlige bevilgninger, mens andre deler vil måtte dekkes av andre ansvarlige aktører, herunder kommuner og private. Ansla-

gene for perioden etter 2017 er mer usikre, men en konservativ vurdering tilsier en økning på mellom 40 og 45 mill. kr. sammenliknet med dagens årlige ressursbruk. Dette skyldes at det i denne perioden skal gjennomføres tiltaksovervåking for et betydelig større antall vannforekomster enn i første planperiode.

5.3 Forskning og utvikling

De foreliggende analysene viser at de samlede behovene utover dagens ressursinnsats til økt forskning og utvikling som følge av vanndirektivet, utgjør om lag 12–13 mill. kr de nærmeste årene. Dette vil i hovedsak være et statlig finansieringsansvar og er i mer detalj redegjort for i avsnittene under.

Økologiske klassifiseringssystemer

Finansieringsansvaret for forsknings- og utviklingsoppgavene knyttet til etableringen av økologiske klassifiseringssystemer tilligger i hovedsak statlige myndigheter. Hovedtyngden av ressursinnsatsen knyttet til utvikling av klassifiseringssystemer, inkludert samordning med andre land, antas å ville påløpe de nærmeste årene. I 2008 blir det over statsbudsjettet brukt om lag 5 mill. kr til arbeidet med å utvikle økologiske klassifiseringssystemer og overvåkingsmetoder. Foreliggende anslag for det samlede bevilgningsbehovet til dette anslås til å utgjøre i overkant om lag 10 mill. kr de nærmeste årene. Etter dette vil utgiftene bli betydelig redusert, men det vil fremdeles være behov for noe innsats knyttet til revidering av klassifiseringssystemene i tråd med ny kunnskap.

Utvikling av kostnadseffektive miljøtiltak

Det brukes allerede i dag betydelige midler over statsbudsjettet til utvikling og oppfølging av miljøtiltak. Denne innsatsen foregår i regi av flere sektorer og er en del av den ordinære vannforvaltningen. Det er således over lang tid utviklet og gjennomført tiltak som vil gi nyttige bidrag til det videre arbeidet med tiltaksprogrammer i tråd med kravene i vanndirektivet.

Finansieringsansvaret for de forsknings- og utviklingsoppgaver knyttet til utvikling av nye miljøtiltak som følger av vanndirektivet, tilligger dels offentlige myndigheter og dels private aktører innenfor relevante sektorer. I 2007 og 2008 ble det brukt om lag 1 mill. kr årlig over statsbudsjettet til utvikling av miljøtiltak som direkte utløses av kravene i vanndirektivet. Et realistisk anslag for det

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet)

fremtidige samlede ressursbehovet utgjør i overkant av 6 mill. kr pr. år for perioden frem til 2015. For perioden etter 2015 er det grunn til å anta at behovet vil bli noe redusert.

Vann-Nett

Vanndirektivets krav til medvirking, muligheter for innsyn og lokal deltakelse i planprosessene utløser økt behov for lett tilgjengelig informasjon om vannforekomstene gjennom bruk av Internett. Det anslås at det de nærmeste årene vil være behov for om lag 2–3 mill. kr. årlig til videreutvikling og drift av kartbaserte dataverktøyet Vann-Nett. Dette vil være et statlig finansieringsansvar.

5.4 Styrket forvaltningsinnsats

Statlige nasjonale og regionale myndigheter

De berørte fagdirektoratene på nasjonalt nivå har nedlagt en betydelig innsats i forbindelse med forberedelser til og gjennomføringen av vanndirektivet. Direktoratene har selv anslått at det totalt ble brukt mellom 30 og 40 mill. kr. til dette formålet i 2007. Det er grunn til å tro at det samme vil være tilfelle for 2008. Det er imidlertid ikke mulig å angi denne ressursbruken eksakt, fordi det i praksis er vanskelig å trekke en klar grense mellom aktiviteter som utløses direkte av direktivet og oppgaver som ville blitt utført uavhengig av dette. Det synes imidlertid klart at gjennomføringen av direktivet også på direktoratsnivå vil kreve en ressursinnsats ut over dagens nivå. Direktoratene har selv anslått et samlet merbehov på om lag 10 mill. kr utover dagens nivå de nærmeste årene. Dette vurderes til å være et realistisk anslag.

Vannregionmyndighetene og øvrige fylkesmenn bruker i overkant av 10 mill. kr i 2008 til oppfølging og gjennomføring av vanndirektivet i Norge. I tillegg brukes det ressurser i regi av andre regionale statlige myndigheter og regionkontorer til nasjonale myndigheter. De foreliggende analyser av det samlede ressursbehovet for oppgavene på regionalt nivå gir grunn til å anta at det for årene frem mot 2016 vil være behov for mellom 12–14 mill. kr pr. år utover dagens finansiering over statsbudsjettet.

Samlet sett innebærer ovennevnte et behov for å trappe opp bevilgningene over statsbudsjettet til statlige nasjonale og regionale forvaltningsmyndigheter med om lag 22–24 mill. kr utover dagens nivå frem til 2016. Budsjettkonsekvensene på dette området vil bli vurdert som ledd i de årlige budsjettprosessene og gjennom styringsdialogen mellom departementene og direktoratene. Tilsva-

rende vil dialogen med vannregionmyndighetene bli håndtert av Miljøverndepartementet.

Kommunene

Omfanget av miljøutfordringer knyttet til vann varierer sterkt geografisk. Det er derfor svært vanskelig å anslå de samlede og direkte økonomiske konsekvensene for kommunene, og i forarbeidene til denne proposisjonen er det ikke innhentet opplysninger fra hver enkelt kommune. Det er imidlertid klart at vanndirektivet også innebærer økte kostnader for kommunene, og da spesielt knyttet til den fremtidige tiltaksgjennomføringen, jf nærmere omtale av tiltakskostnader i kapittel 5.4 under. De administrative og forvaltningsmessige merkostnadene knyttet til deltakelse i planprosesser vurderes for den enkelte kommune som mindre omfattende.

5.5 Gjennomføring av miljøtiltak (tiltakskostnader)

De konkrete miljøforbedrende tiltakene som skal gjennomføres vil bli utredet som del av forvaltningsplanen for den enkelte vannregion. Det er derfor ikke mulig å konkretisere kostnadene før disse tiltakene er utredet og vurdert, det vil si før det foreligger tiltaksplaner i den enkelte vannregion.

De samlede økonomiske konsekvensene av konkrete miljøforbedrende tiltak i vannforekomstene må imidlertid antas å bli betydelige. Kostnadene ved gjennomføringen av tiltakene vil imidlertid fordele seg over tid og vil som hovedregel måtte ivaretas av de aktørene som er ansvarlige for påvirkningene. Disse aktørene kan både være offentlige og private, og det er ikke mulig å overskue fordelingen av tiltakskostnadene på ulike aktører eller samfunnssektorer.

Vanndirektivet legger til grunn at det kan gis utsettelse eller fastsettes mindre strenge miljømål hvis den samfunnsøkonomiske kostnaden ved å gjennomføre miljøtiltak vurderes som uforholdsmessig høy. Slike miljøtiltak skal således ikke gjennomføres hvis den samfunnsøkonomiske kostnaden er høyere enn den samfunnsøkonomiske nytten av tiltaket. Dette må imidlertid dokumenteres og skal fremgå av forvaltningsplanen som skal revideres hvert sjette år.

Samtidig er det grunn til å anta at mange miljøforbedrende tiltak i Norge ville ha blitt gjennomført uavhengig av vanndirektivet som del av den ordinære vannforvaltningen. Slike tiltak må sees som del av den ordinære forvaltningen, og det vil ikke være riktig å vurdere disse kostnadene som

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet)

om de alene utløses av kravene ved gjennomføringen av vanndirektivet.

Det er i lys av ovennevnte ikke mulig å gjøre et samlet realistisk anslag over de økonomiske konsekvensene av fremtidige tiltak. Styrket kunnskapsgrunnlag og bedre planprosesser som direktivet forutsetter vil imidlertid sikre at de mest kostnadseffektive miljøtiltakene blir prioritert og gjennomført.

6 Rettslig gjennomføring – forskrift om rammer for vannforvaltningen

Direktivet er allerede gjennomført i norsk rett ved forskrift om rammer for vannforvaltning av 15. desember 2006 (vannforskriften) som trådte i kraft 1. januar 2007. Berørte myndigheters ansvar for lovverk og virkemidler ligger fast i tråd med eksisterende ansvarsfordeling. Hjemlene for å gjennomføre de miljøforbedrende tiltakene som direktivet krever er nedfelt i eksisterende lovgivning.

Vannforskriften er hjemlet i plan- og bygningsloven, forurensningsloven og vannressursloven, og kan endres av Miljøverndepartementet og Olje- og energidepartementet.

Forskriftens formålsbestemmelse fastslår at det skal gjennomføres en mest mulig helhetlig og bærekraftig bruk av vannforekomstene i Norge. Forskriften har, i likhet med direktivet, som mål at man i alle naturlige vannforekomster minst skal opprettholde eller oppnå god kjemisk og økologisk tilstand i tråd med nærmere angitte kriterier. Vannforekomster med større fysiske inngrep kan kategoriseres som sterkt modifiserte. Her gjelder tilpassede miljømål, gitt betegnelsen «godt økologisk potensial» (sammen med «god kjemisk tilstand»). Vannforekomster som er utbygd til vannkraftformål vil typisk kunne falle inn under denne kategorien.

Dersom det viser seg at det vil være umulig eller uforholdsmessig kostnadskrevende å nå målet om god tilstand eller godt potensial har forskriften, i likhet med direktivet, unntaksbestemmelser som åpner for utsatt måloppnåelse eller mindre strenge miljømål.

Vannforskriften er ment å gjenspeile direktivets krav og pålegger ikke forpliktelser ut over det som følger av direktivet. Forskriften innebærer likevel en forsering av visse tidsfrister i forhold til de forpliktelsene som vil følge av innlemmelsen av direktivet i EØS-avtalen, jf. nærmere omtale i kapittel 7.

7 Om valg av gjennomføringstidspunkt

Vannforskriften innebærer at Norge på frivillig grunnlag har valgt å forsere visse tidsfrister i forhold til de forpliktende fristene som vil følge av innlemmelsen av direktivet i EØS-avtalen.

Norge har gjennom forskriften valgt å følge EU-landenes tidsfrister for i underkant av 20 % av vannområdene. Dette innebærer at forvaltningsplan skal være vedtatt og godkjent i løpet av 2009 og tiltak skal være iverksatt i løpet av 2012. For de resterende vannområdene legger forskriften opp til at gjennomføringen i Norge skal skje i takt med andre planperiode i EU-landene. Dette medfører at overvåkingsprogram skal iverksettes fra 2012 og at forvaltningsplaner med tilhørende tiltaksprogram skal fastsettes i 2015 i tråd med fristene for EU-landenes andre planperiode. Dersom direktivet innlemmes i EØS-avtalen i 2008, vil de forpliktende tidsfristene for fastsettelse av overvåkingsprogram og forvaltningsplaner med tilhørende tiltaksprogram, være henholdsvis 2014 og 2017.

Vannforskriften innebærer med dette at Norge ikke helt utnytter de fristutsettelse som vil være mulig etter EØS-komiteens beslutning. Det er ikke grunn til å anta at dette innebærer at de samlede utgiftene blir høyere, men medfører blant annet at deler av bevilgningsbehovet for staten kommer noe tidligere. Særlig gjelder dette bevilgningene til overvåking som må trappes opp frem til 2012, og ikke frem til 2014.

Også for de ansvarlige aktørene for gjennomføring av miljøforbedrende tiltak i vannforekomstene, det vil si både stat, kommune og andre private aktører, medfører forskriften at utgifter til slike tiltak vil påløpe noe tidligere. Dette fordi miljøtiltak for alle landets vannområder etter forskriften skal gjennomføres i perioden 2016–2018 med måloppnåelse i 2021. De forpliktende tidsfristene som følger av innlemmelsen av direktivet i EØS-avtalen i 2008, vil for gjennomføring av miljøtiltak være perioden 2018–2020, med tilsvarende måloppnåelse i 2023. Det vises imidlertid til at alle miljøtiltak som skal gjennomføres etter direktivet skal være samfunnsøkonomiske lønnsomme.

8 Vurdering

Regjeringen anser at vanndirektivet vil ha betydelige nyttevirksomheter i form av mer kostnadseffektive og samfunnsøkonomisk lønnsomme tiltak for beskyttelse og bærekraftig bruk av vannressursene. Direktivets krav til en mer kunnskapsbasert

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet)

forvaltning vil sikre bedre muligheter for å sette inn nødvendige og riktige miljøforbedrende tiltak på en målrettet måte. Dette vil også bidra til at de billigste og mest effektive miljøtiltakene gjennomføres først.

Vannforvaltningen vil dessuten skje på en mer koordinert måte enn tidligere. Dette ved at miljøtiltak vurderes i tverrfaglige fora på tvers av sektorene i vannregionutvalg og vannområdegrupper på lokalt nivå. Disse foraene vil også egne seg godt for å vurdere aktuell fremtidig utnyttelse og forslag til avbøtende tiltak.

Styrket og mer systematisk overvåking av miljøtilstand i vannforekomstene vil være viktig for å forebygge skader på vannmiljøet. Gjennom overvåkingen vil myndighetene få tidlige signaler om eventuell negativ utvikling og dermed bedre mulighet til å stanse miljøskader før de blir alvorlige eller permanente. Dette vil over tid spare samfunnet for oppryddings- og restaureringstiltak som vanligvis er mer kostbare enn forebyggende tiltak.

Overvåkingen vil også i betydelig grad bidra til å sikre systematisk kontroll av at iverksatte miljøtiltak fungerer etter hensikten. Den gir dermed mulighet for å avslutte, korrigere og supplere de tiltak som er nødvendig for å bedre eller opprettholde miljøtilstanden i vannforekomstene. Samlet sett vil overvåkingen dermed bidra til å forhindre mulige feilinvesteringer i kostbare miljøtiltak.

Norge har siden 2001 deltatt i EU-landenes arbeid med å gjennomføre direktivet. Det forberedende arbeidet til den første planperioden har hatt stor betydning for å sikre at gjennomføringen av direktivet også tar hensyn til norske forhold. Dette omfatter blant annet krav til overvåking, fastsettelse av miljømål og direktivets rom for praktisering av unntaksmuligheter. Norges arbeid så langt

innebærer med dette en gradvis oppbygging av kompetanse og kapasitet som vil være viktig for gjennomføringen av direktivet.

Fremdriften og de økonomiske konsekvensene for berørte statlige myndigheter vil bli vurdert i de årlige budsjettprosessene og forelagt Stortinget i de årlige statsbudsjettene.

9 Konklusjon og tilrådning

Miljøverndepartementet anser at EUs vanndirektiv vil bidra til en mer helhetlig forvaltning av vannforekomstene og derfor vil ha betydelige nyttevirksomheter i form av mer kostnadseffektive og samfunnsøkonomisk lønnsomme miljøtiltak for beskyttelse og bærekraftig bruk av vannressursene.

Miljøverndepartementet tilrår at Norge godkjenner beslutningen i EØS-komiteen om innlemmelse av direktiv 2000/60/EF om rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet) i EØS-avtalen.

Utenriksdepartementet slutter seg til dette.

Utenriksdepartementet

t i l r å r :

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et fremlagt forslag til proposisjon til Stortinget om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet).

Vi HARALD, Norges Konge,

s t a d f e s t e r :

Stortinget blir bedt om å gjøre vedtak om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet) i samsvar med et vedlagt forslag.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet)

Forslag

til vedtak om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet)

I

Stortinget samtykker i godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet).

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet)

Vedlegg 1

EØS-komiteens beslutning nr 125/2007 av 28. september 2007 om endring av EØS-avtalens vedlegg XX (Miljø)

EØS-KOMITEEN HAR –

under henvisning til avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, endret ved protokollen om justering av avtalen om Det europeiske økonomiske samarbeidsområde, heretter kalt «avtalen», særlig artikkel 98, og

på følgende bakgrunn:

1. Avtalens vedlegg XX er endret ved EØS-komiteens beslutning nr. 92/2007 av 6. juli 2007⁽¹⁾.
2. Europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for fellesskapstiltak for vannpolitikk⁽²⁾ skal innlemmes i avtalen.
3. Direktiv 2000/60/EF opphever, med virkning fra 22. desember 2007, direktiv 75/440/EØF⁽³⁾, med endringer, og direktiv 79/869/EØF⁽⁴⁾, med endringer, som er innlemmet i avtalen og følgelig må oppheves i avtalen med virkning fra 22. desember 2007.
4. Direktiv 2000/60/EF opphever, med virkning fra 22. desember 2013, direktiv 80/68/EØF⁽⁵⁾, med endringer, og direktiv 76/464/EØF⁽⁶⁾, med endringer, som er innlemmet i avtalen og følgelig må oppheves i avtalen med virkning fra 22. desember 2013.
5. Direktiv 2000/60/EF skal forstås i lys av at avtalens artikkel 73 fastsetter avtalepartenes forpliktelser på området miljø, mens andre momenter i EF-traktaten er utenfor avtalens virkeområde.
6. Direktiv 2000/60/EF, som omhandler den fleksible rammen for Fellesskapets vannpolitikk, omfatter både rettsakter som er innlemmet i avtalen og rettsakter som ikke er innlemmet i avtalen.

7. Det må tas hensyn til felleserklæringen som er vedlagt denne beslutning –

BESLUTTET FØLGENDE:

Artikkel 1

I avtalens vedlegg XX gjøres følgende endringer:

1. Etter nr. 13c (kommisjonsvedtak 92/446/EØF) skal nytt nr. 13ca lyde:
«13ca. **32000 L 0060:** Europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for fellesskapstiltak for vannpolitikk (EUT L 327 av 22.12.2000, s. 1).
Direktivets bestemmelser skal for denne avtales formål gjelde med følgende tilpasning:
a) Med forbehold for framtidige beslutninger i EØS-komiteen påpekes at følgende fellesskapsrettsakter ikke er innlemmet i EØS-avtalen:
i. Rådsdirektiv 76/160/EØF av 8. desember 1975 om kvaliteten på badevann (badevanndirektivet),
ii. Rådsdirektiv 79/409/EØF av 2. april 1979 om beskyttelse av ville fugler (fuglebeskyttelsesdirektivet),
iii. Rådsdirektiv 92/43/EØF av 21. mai 1992 om vern av habitater og ville dyr og planter (habitatdirektivet),
iv. Rådsdirektiv 79/923/EØF av 30. oktober 1979 om vannkvaliteten i skjellfarvann,
v. Rådsdirektiv 78/659/EØF av 18. juli 1978 om kvaliteten av ferskvann som må beskyttes eller forbedres for at fiskelivet kan opprettholdes, og
vi. Rådsvedtak 77/795/EØF av 12. desember 1977 om innføring av en felles framgangsmåte for utveksling av

¹ Ennå ikke kunngjort.

² EFT L 327 av 22.10.2000, s. 1.

³ EFT L 194 av 25.7.1975, s. 26.

⁴ EFT L 271 av 29.10.1979, s. 44.

⁵ EFT L 20 av 26.1.1980, s. 43.

⁶ EFT L 129 av 18.5.1976, s. 23.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet)

opplysninger om kvaliteten av ferskt overflatevann i Fellesskapet.

- b) Tidsfristene som er nevnt i direktivets artikkel 4 nr. 1 bokstav a) ii) og iii), artikkel 4 nr. 1 bokstav b) ii), artikkel 4 nr. 1 bokstav c), artikkel 5 nr. 1 og nr. 2, artikkel 6 nr. 1, artikkel 8 nr. 2, artikkel 10 nr. 2, artikkel 11 nr. 7 og nr. 8, artikkel 13 nr. 6 og nr. 7 samt artikkel 17 nr. 4, som løper fra det tidspunkt direktivet trer i kraft, skal forstås å gjelde fra den dato EØS-komiteens beslutning nr. 125/2007 av 28. september 2007 om innlemmelse av dette direktiv i avtalen, trer i kraft.

I henhold til nr. 11 i protokoll 1 om gjennomgående tilpasning, skal enhver henvisning til datoen som er nevnt i artikkel 24 forstås som en henvisning til datoen for ikrafttredelsen av EØS-komiteens beslutning nr. 125/2007 av 28. september 2007 om innlemmelse av dette direktiv i avtalen.»

2. Teksten i nr. 3 (rådsdirektiv 75/440/EØF) og nr. 5 (rådsdirektiv 79/869/EØF) oppheves med virkning fra 22. desember 2007.
3. Teksten i nr. 6 (rådsdirektiv 80/68/EØF) oppheves med virkning fra 22. desember 2013.

Artikkel 2

Teksten til direktiv 2000/60/EF på islandsk og norsk, som skal kunngjøres i EØS-tillegget til Den europeiske unions tidende, skal gis gyldighet.

Artikkel 3

Denne beslutning trer i kraft 29. september 2007, forutsatt at EØS-komiteen har mottatt alle meddelelser etter avtalens artikkel 103 nr. 1⁽⁷⁾.

Artikkel 4

Denne beslutning skal kunngjøres i EØS-avdelingen av og EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende*.

Utferdiget i Brussel, 28. september 2007.

For EØS-komiteen

Formann

Stefán Haukur Jóhannesson

EØS-komiteens sekretærer

Bergdis Ellertsdóttir

Matthias Brinkmann

⁷ Forfatningsrettslige krav angitt.

Om samtykke til godkjenning av EØS-komiteens beslutning nr. 125 av 28. september 2007 om innlemmelse i EØS-avtalen av direktiv 2000/60/EF av 23. oktober 2000 om fastsettelse av rammer for Fellesskapets vannpolitikk (vanndirektivet)

Vedlegg 2

Felleserklæring i forbindelse med beslutning nr. 125/2007 om innlemming av europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/60/EF i EØS-avtalen

[vedtas sammen med beslutningen og kunngjøres i EUT]

Avtalepartene erkjenner at vannforekomstene i Europa er utsatt for mangfoldige menneskeskapte påkjenninger og påvirkninger. Følgelig kan virkemidlene og tiltakene for å innfri direktivets miljø-

mål, variere fra region til region. Rammedirektivet for vann tar hensyn til disse forskjellene. Det gir myndighetene som er ansvarlige for håndhevelsen av direktivet, mulighet til å velge tiltak og virkemidler som er tilpasset de aktuelle påkjenninger og påvirkninger, samtidig som miljømålene nås.

Grafisk produksjon: 07 Gruppen AS

241 378
Trykk.no